

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/289/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212207236
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7212207236.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Ferkovej vo veci žalobkyne K. Q., N. V. N. M., Š. X, zast. Mgr. Alešom Zollerom, advokátom, Advokátska kancelária, Nové Mesto nad Váhom, Považská 4, proti žalovanej W. C., K., Y. XX, zast. JUDr. Pavlom Sitárom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Zvonárska 8, o zaplatenie 11.949,81 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 15C/130/2012-102 z 30.10.2013 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol, žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania 1.778,38 € na účet jej právneho zást. JUDr. Pavla Sitára, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť trovy štátu 24 €, na účet Okresného súdu Košice II, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzajúc § 657 OZ (jeho znenie citoval) mu vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa poukázala 6.8.2008 360.000.- Sk, t.j. 11.949,81 € z účtu č.XXXXXXXXXX/XXXX v B. B., P.B.. na účet žalovanej č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v B.. B., a.s., ako pôžičku. V konaní mu nebol preukázaný iný účel poukázania tejto sumy žalobkyňou žalovanej. Zdôraznil, že keď žalovaná popierala, že nešlo o pôžičku pre ňu, ale pre syna žalobkyne na vyrovnanie jeho dlhov, že svoje tvrdenie žiadnym relevantným spôsobom počas konania nepreukázala, že peniaze zaslané žalobkyňou totiž nesporne prevzala, aj použila, na aký účel, to už nedokladovala, že žalovaná tak neunesla procesnú dôkaznú povinnosť na preukázanie tvrdenej skutočnosti, že nedošlo k pôžičke. Z výpovedí žalobkyne a svedka P. X. považoval za preukázané, že žalobkyňa požičala žalovanej 360.000.- Sk na vyplatenie jej záväzkov tým, že poukázala dohodnutú sumu 6.8.2008 na jej účet, ako bolo preukázané zo zhodných výpovedí účastníčok konania, aj z výpisov z ich účtov, že účastníčky si nedohodli termín vrátenia pôžičky, ako je zrejmé z ich zhodných prejavov, že aj keď telefonicky komunikovali o poskytnutých peniazoch, nezhodli sa na tom, kedy ku komunikácii došlo a vôbec ani netvrdili, aby sa dohodli na dobe splatnosti pôžičky. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej, z úradnej povinnosti preskúmal splnenie zákonných podmienok premlčania uplatneného nároku žalobkyne. Citujúc znenie §100 ods. 1, 2, §101 ods. 1 OZ mu vyplynulo, že všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo (objektívne posudzované) vykonať, teda uplatniť po prvý raz, že týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu na súde, že všeobecná trojročná premlčacia doba platí nielen pre pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi, ale aj pre právo na úroky, či pre nárok na zaplatenie zmluvnej

pokuty. Citujúc znenie § 563 OZ uviedol, že veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, že o plnenie dlhu mohol požiadať hneď, ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby tu nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky. Urobil záver, že žalobkyňa preukázateľne až 5.1.2012 žalovanú písomne vyzvala na úhradu dlhu z pôžičky do 30 dní od doručenia výzvy, t.j., už po uplynutí 3-ročnej lehoty na vymáhanie dlhu, že v danom prípade premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobkyne začala plynúť odo dňa nasledujúceho po poskytnutí pôžičky, dňom 7.8.2008, že žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplatenie istiny 11,949,81 eur žalobou podanou na súde až 9.3.2012, t.j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby (premlčacia doba uplynula dňom 7.8.2011) a preto vznesená námietka premlčania bola opodstatnená. Z uvedených dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže vznesením námietky premlčania zo strany žalovanej došlo k zániku súdnej vymáhateľnosti nároku žalobkyne, ktorý jej nemožno priznať. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že žalovaná žiadala priznať náhradu trov konania v celkovej výške 2.486,05 €. Po preskúmaní vyčíslených trov žalovanej, ktoré si uplatnila prostredníctvom advokáta, jej priznal odmenu za zast. advokátom JUDr. P. Sitárom za 3 úkony právnej služby (prevzatie zast., účasť na pojednávaníach 26.9.2012 a 30.10.2013), 1 úkon po 287,14 €, k týmto úkonom režijný paušál 2 x 7,63 € a 1 x 7,81 €, v zmysle §§ 10 ods. 1, 14 ods. 1 písm. a), c) a 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. Advokátovi nepriznal odmenu za odpor proti platobnému rozkazu, nakoľko ho na súd podala žalovaná 18.4.2012, kedy ešte nebola zast. advokátom a tiež odmenu za dožiadanie výsluchu do ČR 1.7.2013, keďže nejde o podanie vo veci samej, ale procesný návrh týkajúci sa dokazovania.

Trovy zast. žalovanej boli 884,49 € a nakoľko je platcom DPH, priznal mu v súlade s § 18 ods. 4 cit. vyhl. aj 20% DPH k priznanej odmene a náhradám 176,89 € (3 x 287,14 € + RP 2x7,63 € a 1x 7,81 € x 20%), trovy žalovanej, vrátane súdneho poplatku za odpor 717 € sú 1.778,38 €. S prihliadnutím na § 149 a § 148 ods. 1 O.s.p. a skutočnosť, že žalobkyňa nemala v konaní úspech, jej uložil povinnosť nahradiť štátu trovy, ktoré v konaní vznikli vyplatením 24 eur za správu Slovenskej sporiteľne, a.s. o pohybe na účtoch účastníčok konania.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c), e) a f) O.s.p. a navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Zistenie súdu, že medzi účastníkmi došlo o uzatvorenie zmluvy o pôžičke, považovala za kľúčové, vecne správne, a stotožnila sa s ním. Citujúc znenie § 563 OZ namietala, že žalovaná ako dlžníka bola povinná plniť až na požiadanie, t. zn., po jej výzve, že súd sa nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že podľa povahy § 563 OZ ide o také právo, ktoré sa tiež musí najprv uplatniť, v dôsledku čoho nevzal do úvahy § 102 OZ (jeho znenie citovala). Z povahy a výkladu § 563 OZ jej vyplynulo, že ak dlžník nesplní svoj dlh ihneď, nasledujúci deň po dni, kedy bol na plnenie vyzvaný, od tohto dňa plynie veriteľovi ai premlčacia doba na uplatnenie svojho nároku. Nestotožnila sa s argumentáciou, že o plnenie mohla požiadať hneď ako dlh vznikol, že preto začiatok premlčacej doby nastal nasledujúci deň po vzniku zmluvy o pôžičke. Tvrdila, že pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodný deň uplatnenia práva u žalovanej, že tento deň je súčasne prvým dňom premlčacej doby, a preto je potrebné, aby sa súd zaoberal, či, kedy a ako si uplatnila svoje právo u žalovanej, že toto uplatnenie možno vykonať písomne, ústne i konkludentne, že premlčacia doba ani nezačne plynúť tam, kde oprávnený svoje právo v stanovenej lehote u povinnej osoby neuplatnil, pričom tu platí všeobecná premlčacia doba (§ 101 OZ). Namietala, že podľa § 102 OZ premlčacia doba ex lege od 7.8.2008 ani nezačala plynúť, že k tomu mohlo dôjsť najskôr až po „uplatnení“ práva, že je preto potrebné, aby súd ustálil, či vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ bolo žalované právo u žalovanej nejakým spôsobom uplatnené alebo, či došlo k zániku práva jeho neuplatnením (§ 583 OZ), že inak, v prípade včasného uplatnenia tu premlčacia doba nadväzuje na prekluzívnu dobu. Poukázala na to, že pred súdom namietala, že žalovanú na plnenie vyzvala aj telefonicky a navrhovala ako dôkaz výpis z uskutočnených hovorov, pričom súd tento dôkaz nevykonal, z dôvodu nepreukázateľného obsahu telefonických rozhovorov medzi účastníkmi. Tvrdila, že napadnutý rozsudok trpí nedostatkom neúplne zisteného skutkového stavu i nedostatkom nesprávneho právneho posúdenia, pričom použitou úvahou súdu dochádza k nedôvodnému a nespravodlivému zvýhodneniu postavenia dlžníka a k doživotne nepriaznivým finančným dôsledkom pre ňu. Považovala za prirodzené, že žalovaná na svoju obranu využíva dôkaznú núdzu na strane navrhovateľky v dôsledku absencie písomnej formy zmluvy o pôžičke a tiež v dôsledku plynutia času. Z ohľadom na

okolnosti uzatvorenia pôžičkového kontraktu (sama si vzala pôžičku v banke, aby jej časť požičala žalovanej), jeho výšky (v t. č. 360.000,- Sk), jej majetkové, či rodinné pomery, nemožno pochybovať o tom, že obsahom komunikácie medzi účastníkmi po poskytnutí pôžičky, bolo výsostné uplatňovanie žalovanej sumy voči žalovanej. Poukázala na to, že súd je povinný prihliadať na všetky okolnosti ktoré v konaní vyšli najavo, že hoci nepostupovala právne najúčinnnejším spôsobom, je zrejmé, že nemala úmysel žalovanej darovať žalovanú sumu a dožadovala sa jej vrátenia spôsobom zodpovedajúcim svojmu právnemu vedomiu. Namietala, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a , že ich nemohla bez svojej viny označiť, ani predložiť v prvostupňovom konaní, že takými skutočnosťami je obsah internetovej komunikácie „Popec“ prostredníctvom portálu Azet.sk zo 14.11.2010 v čase o 17:18 hod. medzi ňou prihlásenou ako subjekt „ V. “ a žalovanou označenou ako subjekt „ N.. Tvrdila, že nemohla tieto skutočnosti (elektronické dáta) skôr uplatniť pretože „Popec“ nevyužíva pravidelne , že mala za to, že už nejestvujú, boli vymazané, pretože komunikáciu považovala za priamy „on line“ rozhovor „ chát “ a s ohľadom na ich nedosiahnuteľnú elektronickú verziu ich v prvostupňovom konaní ani nenavrhovala. Namiesto toho navrhovala dôkazy o uskutočnených telefonických rozhovoroch. Dodala, že nie je odborníkom na modernú elektronickú komunikáciu a ako užívateľ začiatok neovláda dôkladne funkcie, ani prostredie a princípy fungovania predmetného internetového portálu, že až po porade a za pomoci známejšej osoby získala zálohu predmetnej komunikácie a dokázala ju vytlačiť, čo jej až teraz umožnilo tento dôkaz predložiť súdu. Uviedla, že z uvedenej komunikácie je zrejmy jej obsah (výzva žalovanej) na vrátenie žalovanej sumy a tiež je možné vyvodiť i eventuálny obsah telefonických rozhovorov medzi účastníkmi, existenciu ktorých súd doteraz neskúmal. Podľa toho mala za preukázané, že zmluva o pôžičke vznikla 6.8.2008, že 14.11.2010 si preukázateľne uplatnila svoje právo u žalovanej podľa § 102 a § 563 OZ (tzn. pred uplynutím všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ na uplatnenie svojho práva) a, že následná nadväzujúca 3 ročná premlčacia doba začala takto plynúť až od uplatnenia práva u žalovanej 14.11.2010. Keďže žaloba o zaplatenie prísl. sumy bola na súde podaná 9.3.2012 ,tzn. pred uplynutím takto zistenej premlčacej doby (14.10.2013), bola podaná včas.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu mala za to, že nárok žalobkyne je premlčaný, že táto skutočnosť bola v konaní aj preukázaná. Prehlásila, že uvedená suma nebola pôžičkou a , že jej účelom bola úhrada dlhov syna žalobkyne , že doklady o tom, že peňažné prostriedky boli použité na splatenie dlhov P. X. , tvoria prílohu tohto podania. Žiadala rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu, odvolačný súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. c), e) a f) O.s.p., t.j, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonan navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a, že súd vec nesprávne právne posúdil.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonan účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonan dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Súd postupoval správne, keď nevykonal dôkaz - výpis hovorov z mobilných telefónov žalobkyne a žalovanej za obdobie od marca do mája 2009. Podľa žalobkyne mal tento dôkaz svedčiť o tom, že žalovanú vyzývala aj telefonicky na plnenie pôžičky. Záver súdu že uvádzaný dôkaz nevykonal pre nepreukázateľný obsah telefonických rozhovorov, je správny, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Z výpisu telefonických hovorov sa nedá zistiť ich obsah, iba dátumy a čas ich uskutočnenia.

Doposiaľ vykonané dôkazy boli postačujúce pre správne a úplné zistenie skutkového stavu veci.

Podľa § 205a ods. 1 O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p. je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 205a O.s.p., nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom) a v danej veci sú právne významné.

Ohľadom dôkazu, ktorý podľa tvrdenia žalobkyne nemohla uplatniť pred súdom prvého stupňa, obsah internetovej komunikácie „pokec“ prostredníctvom portálu Azet.sk zo 14.11.2010 o 17.18 hod. medzi účastníkmi konania, z dôvodu, že uvedený „pokec“ nevyužíva pravidelne a, že mala za to, že už uvedené údaje nejestvujú, že boli vymazané a s ohľadom na ich nedosiahnuteľnú elektronickú verziu ich v prvostupňovom konaní ani nenavrhovala, je potrebné uviesť, že uvádzané údaje z „pokecu“ by neboli spôsobilé inak posúdiť súdom zistený skutkový stav a na základe toho vyvodiť iné právne závery. Tento dôkaz, o.i., žalobkyňa už mohla uplatniť pred súdom prvého stupňa. Domnienka -predpoklad, že určitý dôkaz nejestvuje z hľadiska subjektívneho názoru účastníka konania, nemožno vyhodnotiť a stotožniť s novým dôkazom, resp. novou skutočnosťou. Je potrebné vziať do úvahy aj záver súdu o možnosti žalobkyne vyzvať žalovanú na plnenie pôžičky už 7.8.2008, preto nie je rozhodná elektronická komunikácia „pokecu“ zo 14.11.2010.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

Aj súdna prax (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Obo/44/97 z 15.5.1997) sa zjednotila na tom, že všeobecná 3-ročná premlčacia lehota plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, že tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej lehoty od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“,

tento okamih je daný objektivne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve.

V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 1Cdo/25/03 z 24.6.2003 sa, o. i. uvádza, že ak čas plnenia dlhu (záväzku) nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom, alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa § 563 OZ povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho oprávnený veriteľ požiadala; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, t.j. hneď, ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby tu nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky.

V prejednávanej veci súd dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa - veriteľ mohla svoje právo vykonať vtedy, keď mohla z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska žalovanú požiadať o splnenie dlhu, že v danom prípade premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobkyne začala plynúť odo dňa nasledujúceho po poskytnutí pôžičky, teda 7.8.2008, že si uplatnila nárok pred súdom až 9.3.2012, t.j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby a že premlčacia doba uplynula 7.8.2011, preto jej výhrady uvádzané v odvolaní, sú bez právneho významu. V prípade akceptácie názoru žalobkyne na začiatok plynutia premlčacej lehoty, by tak veriteľ mal časom neobmedzenú možnosť (v prípade, ak čas plnenia zo zmluvy o pôžičke nie je dohodnutý) uplatňovať svoje právo pred súdom, čím by inštitút premlčania stratil svoj význam.

Podľa § 224 ods. 1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná si ich náhradu v odvolacom konaní neuplatnila, preto jej ich náhrada nebola priznaná.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.